

Вили Димитрова, Застрахователно брокерска къща „Балканъ“ АД

Г-жо Димитрова, какъв е споменът ви за първия работен ден в застраховането?

- Започнах кариерата си в застраховането още на осемнайсет години и попаднах там съвсем случайно. Първият ми работен ден още предизвиква ужас у мен. Още си представям онзи ужасен асансьор в сградата на ДЗИ на улица „Бенковски“ 3, в който, докато се качвах, виждаш всичко около себе си. Асансьорът беше от найстарите, целият в решетки, прозрачен и трещящ. За щастие се оказа, че всичко страшно е свършило по пътя нагоре до кабинета, на който пишеше директор на ДЗИ - Кольо Колев. Той ме видя и каза, че

подкрепа в момент, когато имаш нужда от помощ, но и те прави по-уверен. Загубите при едно нещастие са много големи.

- Какво според вас е най-трудното в работата на застрахователя?

- Да вярваш в хората и да бъдеш уверен в себе си. Подхождаш ли с недоверие, покажеш ли, че не си убеден в това, за което говориш, считай, че оттук нататък няма смисъл въобще да работиш като застраховател. Ако този, който продава застраховката, не е убеден, че именно това е продуктът, от който клиентът се нуждае в конкретния момент, по-добре въобще да не започва да я продава.

съм доверието, което имам въкъщи, сред хората. Втората важна крачка за изграждане на една личност е образованието. Висшето образование за една жена е незаменяемо, то дава самочувствие, увереност и независимост. На трето място, но не и на последно, стои необходимостта да попаднеш в точното време, на точното място и при точните хора. Няма ли кой в началото да ти покаже правилния път, професионално ти развитие малко или много ще бъде трудно.

- Късметлия човек ли сте?

- Ако кажа да, няма да излъжа.

- При кого идва късметът?

- При добрите и от-

ЧОВЕК ТРЯБВА ДА ДАВА ДОБРО И ЛЮБОВ, ЗА ДА ПОЛУЧАВА ДОБРО И ЛЮБОВ

отсега нататък започват да работят с млади и жизнени хора като мен. Така постъпих на работа в тогавашния Коларовски клон на ДЗИ. Това се случи на пети май 1980 година. Тогава застраховането нямаше нищо общо с това, което е сега. Особено голяма бе разликата в областта на електронизацията. Всички полици се пишеха на ръка и всеки застрахован имаше картон. Водеше се така наречената картотека. Вноските по всяка застраховка се вписваха в тези книги. Това беше работата на счетоводителя. В ДЗИ се работеше предимно със застраховка „Живот“ и както е известно, компанията бе монополист. Счетоводството следеше падежите на застраховките и ги разнасяше по картоните. Когато изтекат сроковете на полиците, идваше ред на гилдията от застрахователни агенти. Имаше истинска „гилдия“ от добре обучени застрахователни агенти, които правеха по много застраховки, а хората, с които работеха, им имаха пълно доверие. Те бяха като едно семейство. И сега до голяма степен е така с тази разлика, че

застраховката „Живот“ вече не е най-масовата. На нейно място по популярност дойдоха застраховките автокаско, имущество на дома, земеделски и други.

- Каква беше тръпката, която ви накара да останете в застраховането?

- Една година след като започнах работа, на първи януари 1981 година, аз и още две колежки попаднахме като „млади, надеждни кадри“, в Централно управление на ДЗИ. То се намираше в сградата на Министерство на финансите - на третия и четвъртия етаж. Там беше сформирана група за електронна обработка на информацията. Това бяха първите стъпки в електронизирането на застрахователното дело. Тук не мога да не спомена имената на двете знаещи, можещи жени Маргарита Кьонина и Тотка Златанова, от които съм грабила с шепи знания и опит, за което безкрайно им благодаря. Същността на работата ни се състоеше в събиране на така наречените „макети“ от цялата клонова мрежа на ДЗИ в страната за сключени застраховки по видове. Информацията за тях се сваляше на перфокарти,

които се обработваха в електронноизчислителния център в ж.к. „Дружба“. От там обратно се връщаше под формата на табулограми в ДЗИ и се съхраняваше в отделите. Това беше първата крачка към електронното съхраняване на информацията по видове застраховки. Бях назначена като „проектант организационни системи“. Професионалният ми път ме доведе до един прекъснат и завършен колектив от чудесни професионалисти - II софийски градски клон на ДЗИ. Десетте години, през които работех там, са най-ползните години в застрахователната ми кариера и този колектив ме изгради като професионалист. Там работех вече и като инспектор. Обучавахме агенти, проверявахме тяхната работа, как са изготвени застрахователните полици и ако има възникнали щети по тях, как да се извършват огледите и респективно плащанията по тях. Същността това е сърцевината на застрахователната работа и ми беше безкрайно интересно. Нека не звучи нескромно, но зад гърба си имам над 100-150 обучени агенти и това стана точно в тези години, ко-

гато работех като инспектор. И след това, в един хубав ден, през 1995 година с няколко колеги получихме индивидуално предложение от ръководството на ДЗИ да завършим висше образование в Стопанска академия „Д. А. Ценов“ в Свищов. И така до 2000 година се дипломирах като магистър по застраховане. Далеч съм от мисълта, че дипломата ме е направила застраховател. Практиката е разковничето и аз никога не съм преставала да работя. От 2000 година насам, съм застраховател в Брокерска къща „БАЛКАНЪ“ АД.

- Какво според вас е най-хубавото нещо, което ви дава професията от чисто човешка гледна точка?

- Работата с хората е най-голямото ми удовлетворение в живота. Бих могла да цитирам една чисто човешка моя максима: „Човек трябва да дава добро и любов, за да получава добро и любов!“ Аз съм изграждала у себе си човека застраховател. Никога не се стремя към голямата застраховка, която е еднократна. Тя наистина дава много огън в очите, но това трае много кратко време. С малката лъжичка е много по-вкусно да приемаш сладостите на живота, дори и когато говорим за професионални успехи. Така се „яде по-дълго време“.

Колкото повече застраховки си направил, толкова по-дълго време ще имаш хляб. Нашият хляб са нашите клиенти, но не бива да гледаме на тях като на източник на средства. Ние сме хората, които трябва да обясним човешки, че ако наистина се случи някаква беда, е добре да имаш застраховка. Това не само ти носи

- Как се гради тази увереност?

- С много знания. Това е основното. И то знания, натрупани от практиката. Не може да твърдиш, че искаш да дадеш на някой нещо добро, а в същото време, ако на теб ти предложат продукта, да не си уверен в неговата необходимост. Първо трябва да покажеш на човека, че подхождаш приятелски към него. Засвидетелствай това, че той няма да бъде с теб само за тези 15-20 минути, докато се продаде застраховката, а че във всеки един момент той може да разчита на теб. Тук е разковничето. Трябва да бъдеш отворен и прозрачен, за да може човек да ти повярва. Оттук насетне един клиент много трудно се печели и не бива да си позволяваме да го губим. Нека не звучи нескромно, но имам клиенти, с които работя от началото на моята застрахователна кариера и правя около 200 хиляди лева премиен приход за година. Причината е, че аз ставам приятел с тях.

- Кои са трите най-важни крачки, които една жена трябва да извърви, за да бъде професионалист?

- Най-важното за една жена е да има дом и семейство. Аз вярвам в максимата, че „моят дом е моята крепост“. Ако няма спокойствие, мир и любов въкъщи, не можеш да бъдеш добър и мил и с хората. Винаги ще има нещо, което да те дърпа и да ти пречи. Ще се терзаеш и няма да можеш да бъдеш добър с другите. Омъжих се на 20 години и имам две прекрасни деца. През цялото време, докато съм градила кариера, съм била и майка, и съпруга. Пренасяла

ворените към света. Това, което мога да кажа, е, че няма човек, комуто да съм сторила зло. Гледайки положително на човек, и той ти отговаря позитивно. Това е едно взаимно усещане.

- Какъв е компромисът, който никога не бихте направили?

- Да предам човек както в личния, така и в професионалния си живот. Държа на колегите си, защото те са част от моето семейство. Те са хората, благодарение на които аз съществувам.

- Как обичате да почивате след края на работния ден?

- Не обичам да оставам сама. Винаги търся компанията на своите деца, на съпруга си, на приятелите си. Дори и когато си почивам, го правя най-добре сред хората, общувайки с тях. Обичам да ходя на екскурзии, на кино, да пътувам. Движението за мен е живот.

- За кого никога няма да си позволите да нямате време?

- За най-близките си същества.

- Какво е мнението ви за вестник „Застраховател“ и какво бихте пожелали на читателите ни?

- Това е прекрасен вестник. На пръсти бих могла да преброя броевете, които не съм чела. Приветствам ви, че наистина намирате най-важните събития, които се случват в застрахователния живот, и ги отразявате чудесно. Моята любима рубрика е тази, в която поздравяват рождениците. Това ми помага да не забравям старите си приятели. На всички ваши читатели много здраве и усмивки.

Интервюира
МАГДАЛИНА
ДИМИТРОВА

софсправка®
национална информационна система

0 900 12 900

За абонати на БТК - (0.96лв/мин.)

12 900
(0.96лв/мин.)

www.sofspravka.com